

Amíg másokkal voltunk

(Babits, Jókai, Bessenyei)

FEUILLETON - LXII. évfolyam, 3. szám, 2018. január 19.

Valami miatt úgy emlékeztem, hogy Jókai Mór, a nagy magyar regényíró, súlyos tüdőbeteg volt. Senki sem tudta meggyógyítani. Végül egy székely öregember azt tanácsolta neki, hogy lovagolja végig Erdélyországot. Egy barátjával indultak neki az útnak. Egy egész évig lóháton járták az országot, kenyér és szalonna volt az eledelük, patakvíz, bor és cujka volt az italuk, a szabadban aludtak, vagy ott, ahol befogadták őket. Karácsonyra JM meggyógyult, s elfelejthette az egész problematikát. Mindez természetesen nem igaz. Nem volt beteg, meg se gyógyulhatott. De ahhoz, hogy erre rájöjjek, végig kellett olvasnom minden tudósítást (ma úgy mondják: narratív non-fictiont), amit JM erdélyi útjairól valaha is írt. Csudás ez a szövegegyüttes. Megérthető belőle, mikor volt JM-nek ideje arra, hogy kitalálja száz regénye tematikáját. Beillesztettem az erdélyi utat a tardonai bujdosásába. Nem csinál semmit. De közben, fejben, végig ír. Nem szomorú ez a történet. De vidámnak se mondanám.